

Když k ní výhružně vykročím, s prskáním uteče.
Znechuceně pohlédnu na sousední pozemek, kde stojí jeden z těch dřevěných montovaných domů. Realitní makléř mi sliboval, že ta parcela zůstane neobydlená. Neuplynuly ani dva roky a mám za sousedku takovou...

Včera poslouchala Eminema!

A ty její kozy! Jsou dvě. Kdykoli zafouká vítr, cítím jejich pach. A to ani nemluvím o tom jejich psychotickém mečení. Jedna z nich pravidelně vydává zvuky, které normální kozy nevydávají!

Venkovská idylka. To určitě.

Rozhodl jsem se žít v domě, protože v bytě mě rušili sousedi.

Zjevně jsem špatně vyhodnotil všechna data, protože tady to není o nic lepší.

Lidi mi vadí tak nějak obecně.

Když vyjedu na ulici, vidím, jak mi mává nějaká přehnaně motivovaná žena, která venčí psa. Kývnu jí na pozdrav, protože slušnost mi nedovolí jinak, ale zároveň to dělám dostatečně umírněně, aby pochopila, že nemám zájem o větší interakci.

Možná že právě ona a její pes mohou za to, do čeho jsem včera šlápnul.

Do práce dorazím pět minut před sedmou.

„Dobré ráno, Roberte, jak jste se vyspal?“ usmívá se na mě recepční.

„Dobré ráno, Anno,“ kývnu na ni.

Jednou ji to přece musí přestat bavit. Pracuju tady už tři roky a ona to zkouší každé ráno.

Nikdy jsem nepochopil lidskou touhu po zbytečných rozhovorech.

Diskuse o mém spánkovém režimu je pro náš pracovní vztah zcela irelevantní.

Vejdu do své kanceláře a položím notebook na dokonale uklizený stůl.

Mám rád efektivitu, proto miluju svoji práci.

Matematická statistika je jasná a přesná. Vyžaduje logiku a soustředění.

Žádné otázky ohledně spánku, žádné kočky, které nechápu hranice cizích pozemků.

Ponořím se do práce.

O čtyři hodiny později se ozve zaklepání, které se dá stěží považovat za zaklepání – je to jen jedno bouchnutí. Skutečné zaklepání sestává ze dvou až tří krátkých úderů.

Už z toho nedostatečného projevu poznám, kdo to je.

Vejde Leonard.

„Nazdar, brácho! Promiň, že jdu pozdě, byl jsem u zubařky, jinak bych tu byl hned ráno. Vítej zpátky a pojď na mou hruď!“

Zamračím se na něj.

„Mrzí mě, že ti rodiče nedopřáli sourozence, ale já nejsem tvůj bratr. A zůstaň, kde jsi. Nestojím o kontakt.“

Věnuje mi široký úsměv. „Víš, že kdyby sis vrznul, byl bys uvolněnější?“

„Historie i statistika potvrzují tvoje tvrzení,“ přikývnu nevrle, protože má pravdu.

Nejsem však typ na příležitostný sex a od žen, se kterými mám sexuální kontakt, očekávám určité... standardy.

„Sakra, celý rok, co jsi byl pryč, jsi s nikým nespál, co?“

Přimhouřím oči a neodpovídám.

Nejsem si jistý, jaký má tohle přátelství smysl. Nejsem obklopený lidmi. Leonard je vlastně jediný člověk, kterého považuju za přítele.